

Takt 10

Randi elsker

Randi havde stået under træet i det lille anlæg i over en halv time. Det havde regnet lidt, men nu var bygen holdt op. Hun så for nummer hundrede gang ned ad gaden og nu kunne hun omsider se hans velkendte skikkelse.

Hendes hjerte slog hurtigere og hendes ben blev svage. Hun følte sig lykkelig. Hun havde selv valgt denne mand og kunne selv vælge tidspunktet for deres første møde. Hans navn var Fullerton og han var den dejligste mand hun nogensinde havde drømt om.

Hun vidste de skulle være sammen resten af livet.

Skikkelsen kom nærmere og Randi trak sig om bag træet. Det var alt for tidligt i forløbet til at han skulle bemærke hende. Hun holdt vejret og forsøgte at høre hans trin, men der var for meget larm. Hun vågede et blik.

Fullerton var for en gangs skyld skrået tværs over krydset og ind til bageren på hjørnet. Randi kunne se ham undersøge mulighederne i samråd med den unge pige bag disken. Fullerton pegede og pigen lagde noget brød i en pose. Han betalte og gik ud af bageren. Han løftede hovedet og så direkte på Randi, der så væk for at skjule ansigtet. Hun havde et stort tørklæde, der dækkede hendes hår og en lang regnfrakke der dækkede hendes krop. Fullerton kiggede i tre sekunder og gik videre.

Hun pustede ud. Der var varmt inde under frakken og hun trak ud i den et par gange. Hun så på sit ur. Hendes mor ventede

hjemme i villaen. Randi begyndte at gå. Det blæste lidt og hun trak regnfrakken tættere om sig. Det havde været en fantastisk aften. Hun havde set Fullerton i seks minutter. Fem et halvt mere end hun havde forventet. Og på grund af den lange lykke hun havde følt gennemlevede hun ubesværet aftenens pligter med sin syge mors mad og bad. Hun boblede indvendigt over den farlige kendsgerning, at Fullerton jo havde set direkte på hende. Den aften kunne hun næsten udholde moderens tak min pige.

Randis tanker gik igen til den plan hun havde lagt for sin fremtid. Moderen måtte jo på et tidspunkt på plejehjem og så var huset hendes. Hun ville indrette det så det var klart når Fullerton flyttede ind. Og så ville hun bo sammen med Fullerton altid. De skulle have tre børn. Igen sprang Randi over spørgsmålet om hvordan man fik tre børn. Det blev for mærkeligt. Hendes tanker sprang til billedet af hele familien ude på en eng ved havet. Børnene leger og hun taler med Fullerton om alt muligt. De spiser hendes madpakker og alle smiler.

Igen sprang hendes tanker. Denne gang til planen for næste dag. Hun *skal* have set Fullerton på vej hjemmefra for ellers kan hun ikke vide hvor han skal hen den morgen. Hun kendte efterhånden de fleste af hans ruter og som regel kom han den samme vej tilbage.

Men Fullerton havde set direkte på hende!

Det var farligt. Hun var nok ikke helt parat til at møde ham. Men hun vidste det ville blive snart. Næste uge ville hun gå på indkøb og finde en kjole til den første gang. Men snart!

- Åh, sagde hendes mor og Randi sagde undskyld.

Den næste morgen stod Randi på 1 af i alt 6 udkigsposter. Hun havde valgt netop denne fordi risikoen for at blive opdaget her var mindst og fordi hun stadigt kunne overvåge både indgangsdøren og porten rundt om hjørnet. Når Fullerton smed skrald ud gik han den vej. Det havde snydt hende nogle gange. Lange

uvisse dage, hvor hun måtte tage fra sted til sted i byen på jagt efter ham. Hele tiden i angst for at han skulle løbe ind i hende eller bemærke hende overhovedet!

Hun hørte lyden af hoveddøren og så Fullerton træde ud. Han så op på himlen og gik ind parken. Så skal han på værtshus, tænkte Randi og det var fint. Så vidste hun, hvad han lavede.

En meget farlig idé ramte hende. Hun kunne vise sig for Fullerton i dag. Ikke et møde men bare gå ind på værtshuset og spørge om noget og så gå igen. Og undervejs lade sig registrere af Fullerton og i det mindste selv se ham tæt på. Det sids te ville hun elske og nyde i mange dage.

Hun tog sin cykel og prøvede at tænke på noget andet, men ideen kom hele tiden tilbage og alt for hurtigt nåede hun værts- huset med det grimme navn. Hun stillede cyklen en gade væk og tog sine store solbriller på for en sikkerheds skyld. Hun stirrede ind af vinduet til værtshuset, men kunne ikke se ham. Hm. Var han gået på indkøb? Nej, der kom han rundt om hjørnet. Hun trykkede sig op ad muren og lod som ingenting, mens to små tyrkerdreng grinede ad hende inden de sprang lige over vejen. Randi pustede ud. Verden er farlig. Men hvad nu? Skulle hun gå ind?

Hun vidste hun ikke turde og undrede sig over at hun var på vej hen mod døren til værtshuset. Hun åbnede og gik ind. Hun tænkte ikke. Hendes øjne for rundt. Hun så Fullerton forsvinde ud på toilettet og var nu vidne til at hun selv bestilte en kop kaffe uden noget. Betalte. Og satte sig ved et bord i hjørnet ved vinduet med god udsigt over hele lokalet.

Nu kom reaktionen. Hendes muskler trak og hun måtte bøje sig med hænderne knuget mod maven. Åh, hvad har jeg gjort? Hun tænkte at hun jo bare kunne gå, men hendes ben var lammede og hendes nakke smertede. Hun mærkede ud af øjets side at Fullerton kom tilbage og gik hen til bardisken. Han fik en øl og satte sig hos en mand der sad og skrev på computer.

Randi tillod sig et blik. De sad med siden til. Tjeneren kom forbi hendes bord og fjernede et brugt askebæger. Han spurgte Randi om noget. Hun fandt kun en afværgende lyd, men tjeneren gik. Hun sad længe og var dybt forskrækket over tjenerens pludselige tilstedeværelse.

Randi var bange og anede ikke hvordan hun skulle slippe ud igen. Hun havde heldigvis en af moderens parykker på under tørklædet, men hun kunne ikke finde solbrillerne. Hun mærkede at Fullerton så et kort øjeblik i hendes retning og hun stivnede og holdt vejret for længe så hun næsten måtte puste højt bag efter.

Jeg må ud, tænkte hun.

Men hvad med kaffen. Hun så sin hånd nærme sig koppen, men hun vidste hun ikke kunne løfte den. Tag det roligt Randi. Fullerton ved ikke hvem du er. Brug nu tiden fornuftigt som hendes far plejede at sige. Hun blev kold og rolig ved erindrungen. Hun isolerede først de to stemmer ved bordet selv om der var anden støj i lokalet. Hun kunne ikke høre de enkelte ord, men hun kunne følge samtaleudviklingen. Der blev diskuteret og talt højt og ind imellem grinede de to mænd så det gøs i Randi.

Hun talte til 10. Hun drejede langsomt hovedet og så direkte på Fullerton. Hun gemte i sit hjerte linier farver og flader. Billeder og film af den elskede til mange dage. Undervejs havde hun langsomt talt til 7. Hun tvang hovedet tilbage og lukkede øjnene for at gemme de syv sekunder så tydeligt som muligt. Lidt efter åbnede hun øjnene men hun kunne ikke se. Hun havde fået en ny farlig idé. Hun kunne gå en tur på toilettet. Det ville føre hende lige bag om Fullerton og give hende mulighed for at se ham rigtigt tæt på. Nej! Jeg tør ikke, tænkte Randi. Det er alt for farligt. Det lange stykke langs bardisken, hvor Fullerton bare kan dreje hovedet og se på hende nærme sig.

Hun forkastede tanken og trøstede sig med, at hun ville tillade

sig endnu et blik på Fullerton inden hun gik. Hun begyndte at tælle, men hørte så en stol blive skubbet tilbage. Hun vidste at Fullerton havde rejst sig og hun mærkede at han var på vej hen imod hende! Hun frøs til sten. Hendes hjerte stoppede og lungerne stod stille. Hun prøvede at lukke øjnene men kunne ikke. Fullerton kom nærmere. Det trak og trak i hendes nakke. Fullerton strøg ud af døren og der gik længe før Randi indså at faren var overstået. Langsomt slappede hendes muskler af og hun tog med begge hænder om koppen og kunne nu drikke lidt. Åh, en oplevelse. Næsten en halv time. Hun måtte hen på et gemmested og nyde mindet. Randi havde siden hun var en lille pige altid haft en række steder i byen, hvor hun kunne være når hun ikke kunne holde ud at være derhjemme. I dag ville hun tage ud til Christianshavn.

Randi sad på et forladt kontor i en lagerbygning i Frankrigsgade. Hun havde skaffet bord og stole og en sofa og hun havde fundet en kontakt 20 meter ude i lagerlokalet med strøm tilsluttet og havde selv trukket forlangeren. Rundt om sig i sofaen havde hun genstande og minder om Fullerton. Heldigvis gik Fullerton og strøede om sig med kvitteringer og billetter og alt andet han ikke ville have i lommerne.

Hun tog bunken med bankkvitteringer. Fullertons konto startede hver måned med at styrtdykke fra et beskedent niveau. Det skal jeg nok få styr på, tænkte Randi og smilede. Fullerton var kær med sådanne ting som ansvar og penge. Men det kan jeg jo. Farens endeløse enetaler og formaninger om netop disse emner havde givet Randi en sund forståelse for penges værdi og et tilbageholdt had til ansvar. Randi mente at hun havde noget til gode. Nu ville hun selv skaffe det. Fullerton var hendes fremtid ikke hendes syge mor. Og fremtiden var lige ved at komme. Hun havde aldrig tidligere været så modig som i dag. Hun rystede sig lidt ved tanken om dagens oplevelser.

Hun havde mærket hede stråler fra Fullerton da han passerede.

Havde han bemærket hende? Måske vidste han allerede alt om hende? Åh, bare han gjorde tænkte hun og blev med det samme iskoldt forskrækket. Tankerne myldrede, men hun fandt ikke et eneste tegn på at Fullerton vidste noget som helst om hende. Hun kunne mærke faderens hånd ryste hende i armen.

- Stop det pjat! Du er en stor pige! Jeg skal vel ikke blive vred? Randi er helt væk og hikster efter vejret.

- jeg.. jeg.. jeg..

- Tag dig så sammen.

Rusk.

- jam.. jamm.. jeg..

- Jeg kan ikke høre hvad du siger. Tal højt og tydeligt.

Rusk.

- Jeg.. jeg.. ved det ikke

- Du ved det ikke? Du ved ikke hvorfor du gør det? Ufatteligt.

- Und.. und.. undskyld, far.

Rysten.

- Husk det så.

Far ser på hende og ryster opgivende på hovedet.

- Gå så ind og se om din mor behøver noget.

Randi løsner de hvide hænder og lægger omhyggeligt Fullertons ting ned i en æske. Hun sidder længe og speku lærer. Hvor langt tør hun gå? Hvornår? Hendes forsigtighed kæmper med driften i hendes drømme.

Da tiden nærmer sig tager hun hjemad. I aften ville hun sige til moderen at hun blev hjemme, men at hun ville være alene inde hos sig selv. Det var ikke noget hun tillod sig mere end nogle få gange om året. Men i aften ville hun være på sit eget værelse og tænke på Fullerton. Moderen var træt og tog det pænt. Det gør ikke noget. Tak min pige.

Hele aftenen overvejede Randi situationen, men kunne ikke nå frem til en beslutning. Jamen, det må betyde at det er for tidligt. Jeg skal åbenbart finde ud af noget mere om ham. Hvem han er

over for andre måske?

Den næste dag var Randi og Fullerton på biblioteket. Randi havde ændret forklædning af bekymring for at blive opdaget. Hun var iført lyse bløde bukser og en stor mørkebrun trøje. Hun havde moderens festparyk på og sine store briller med gule glas. Han kunne umuligt genkende hende. Hun tillod sig derfor at følge efter ham ind mellem reolerne. Han blev væk et øjeblik, men så kunne hun høre ham tale.

- Det glæder mig at du benytter din frihed, sagde Fullerton henvendt til en person Randi heller ikke kunne se.

- Hvad mener du, lød en dum stemme.

- Ja, du går lige ind foran mig.

- Jeg må vel også se på reolen.

- Så jeg skal altså flytte mig når du kommer?

- Åhr, hold mund.

- Fremragende, sagde Fullerton begejstret. – En skarp debattør. En frihedens fortaler. En stor humanist i stædig kamp for alles rettigheder.

- øh.. skrid!

- Spændende forslag i sin enkle tilgang til problemet. Men hvad siger du til forslaget om du venter derovre til jeg er færdig med at kigge på denne reol?

Randi stod helt stille.

- Nej, det kan da være svært at skifte taktik efter så megen forberedelse.

- Hvad..?

- Hvad skal du bruge de bøger til?

- øh.. jeg er gymnasielærer..

- Så må du undskyldte. Vil en halv time her være nok?

- øh..

- Det er en aftale. Hav et godt liv.

Fullerton gik og passerede tæt forbi Randi, der lige havde nået at vende sig om. Hun var 100% sikker på at hans hånd havde

strefjet hende. Men hun turde ikke vende sig før hun hørte hans skridt langt væk. Han var på vej ind på læsesalen. Hun gik den anden vej rundt og kunne se ham helt nede ved aviserne. Han tog en og satte sig med ryggen til ved et af de små borde og begyndte at bladre.

Med ryggen til!

Så kan jeg komme helt tæt på. Randi sank i knæene og blev helt bange for sig selv, men hun mærkede sin krop nærme sig Fullerton. Den satte hende lige bag ved ham og hun havde fuld udsigt til hans nakke og ryg. Heldigvis lå der et blad på det lille bord som hun kunne lade som om hun læste i. Hun mærkede sin elskedes nærvær så stærkt at hun måtte krumme sig sammen for at udholde det. Musklerne i arme og ben spændtes og lungerne var fyldte. Hun kunne dufte ham. En let mandig parfume. Fra hans deodorant, tænkte Randi og kunne nu bevæge sig.

Hun sad lidt og fandt sig selv og samtidigt absorberede hun alle sanseindtryk af den mand der skulle give hende livet og den lange lykke hun fortjente. Nu havde hun stof til hele næste dag. Hun måtte holde en pause. Det var alt for tidligt at hun viste sig for Fullerton. Hun lukkede bladet og rejste sig stille og gik. Halvvejs tilbage hørte hun en stol knirke som om nogen vendte sig og så efter hende, men hun kunne bare skynde sig ud.

Var det Fullerton, der kiggede efter hende. Hvad så han? Nej, kun trøjen og parykken. De skulle ikke bruges igen foreløbigt, noterede hun sig og tog ud til Valby, hvor hun havde en rede i nærheden af stationen. Hun havde selv sat en hængelås på døren, så hun kunne se om der havde været nogen. Hun tog det store bundt nøgler frem og fandt den rigtige. Låsen gik op og hun smuttede ind i en mands tidligere hobbyværksted. Der stod endnu en høvlbænk, som Randi brugte til at stille figurer på. Også her havde hun en sofa, et bord og nogle lænestole. Også her havde hun elektricitet. Og her havde hun musik.. Hun valgte noget kor og skruede lidt op. Hun lagde parykken og frakken og

tændte for elvarmen. Der blev hurtigt rart i lokalet. Hun lavede te og satte sig i sofaen. Hun var stadig rystet over sine handlinger det sidste par dage. Tænk at hun kunne være så modig. Nå, men nu var tiden til at tænke på alt det hun havde fået at vide. Randis tanker svævede fra drøm til virkelighed til drømmens sødme igen. Så vågnede hun pludseligt. Noget havde ligget og ventet på at blive tænkt på.

Det var Fullertons duft.

Den havde givet nogle helt andre fornemmelser i kroppen end hun var vant til. De var meget sære, men ikke ubehagelige. Hun fik en frygtelig tanke. Og der i Valby i et hobbyværksted i dæmpet belysning og med lyden af et stort kor i baggrunden rødmede og rødmede Randi og kunne ikke stoppe. Tanker og følelser, billeder og fortrængte filmstumper malede rundt og hun gispede efter vejret.

- Så er det nok, Randi! råbte hendes far på 20 års afstand og hun blev forfjamsket, spildte te og kunne ikke få parykken til at sidde.

Hun måtte ud og gå!

Vejret var ikke godt. Hun gik over på Vester Kirkegård og travede rundt i timevis for at få styr på sine følelser. Mange ting hun havde hørt i sit liv dukkede op og pegede mod det samme. Hun havde set det altid, men aldrig forstået det eller ønsket at forstå det. Men nu gik det op for hende. Ikke i nøgne detaljer for sådanne billeder havde Randi ikke. Men dog ting som tøj og hår og bevægelser og duft. Jeg må ud og købe nyt tøj, tænkte hun og var lige ved at starte en ny gang rødmen. Hun gik hjem og udførte aftenens pligter hurtigt.

Tak min pige. Tak min pige.

Så snart hun kunne komme af sted den næste dag tog Randi ind til byen for at købe ind. Men meget hurtigt gik det op for hende at hun ikke anede hvad hun skulle bruge. Hun havde brug

for hjælp. Hun gik ind i Magasin og brugte tid på at iagttage ekspedienterne inden hun udvalgte en kvinde i fyrrerne med rolige bevægelser.

Kvinden var ægte sød. På en halv time havde hun udstyret Randi med alt hvad hun skulle bruge til at se flot ud undtagen sko og makeup. Kvinden ringede ned til de to afdelinger. Hun fortalte Randi navnene på dem hun skulle spørge efter og sendte hende videre med et stort smil. Ægte sød. Randi fandt flere par sko hun kunne bruge. Og alt den make-up! Åh, og parfumen. Hun tog en Taxa til Valby og skyndte sig ind med pakkerne i det tidligere hobbyværksted. Her havde Randi et stort spejl og her legede Randi for første gang en voksen kvinde.

Hun rødmede og grinede og blev alvorlig og en smule bange, men så prøvede hun noget andet og lidt efter grinede hun igen. Særligt den make-up. Den ændrede hende til noget hun ikke vidste hvad var.

En fremmed. En kvinde. En voksen.

Hun vaskede sig og tog ud til freden på Christianshavn. Hun var i tvivl. På den ene side virkede det alt for tidligt at henvende sig til Fullerton og på den anden side var der noget der pressede hende fremad. Hun trængte sådan til at blive elsket. Hun trængte til at være sammen med Fullerton og leve deres gyldne fremtid. Hun trængte til at kysse. Og så rødmede Randi igen, men nu kunne hun også grine lidt.

Kysse.

Hun sagde ordet højt igen og følte sig glad som aldrig nogensinde før. Min Fullerton. Min elskede. Jeg bliver nødt til at møde dig. Hun holdt vejret, men der kom ingen angst. Jeg tør godt. Igen holdt hun vejret. Ingen angst. Hun sprang op for at danse og slog sit knæ mod bordet. Men det var lige meget. Hun vidste hvad hun måtte gøre.

Randi havde besluttet sig for at sende et brev. Et brev hvor hun inviterede Fullerton til et møde på en cafe på Gl. Kongevej

Kære Fullerton

Du kender mig ikke endnu selvom du har set mig flere gange. Jeg elsker dig. Det har jeg gjort fra jeg så dig første gang og nu synes jeg at vi skal ses. Jeg glæder mig til at kysse dig. Jeg synes vi skal mødes på Atlanta cafeen på Gl. Kongevej på onsdag kl. 15. Jeg har en mørkerød bluse på og lyst hår.

Du kan sige ja ved at stille din CD med B.B. King i vinduet i dit soveværelse.

med de kærligste tanker

Randi

Hvad vil en mand tænke, der får sådan et brev. Mange vil nok blive skeptiske og tro det er en spøg, mange vil smide det ud og andre igen vil grine ulvesmilet. Vi kender ikke Fullertons overvejelser, men det er en kendsgerning at brevet overbeviste Fullerton om at han burde reagere, for den næste dag stod der en CD i hans vindue. Den anden kendsgerning er naturligvis Fullerton ved et bord på café Atlanta onsdag 10 minutter i 15. Den tredje kendsgerning er Fullertons Hawaiskjorte, der sjældent ser dagens lys. En fjerde kendsgerning er at Fullerton intet har at miste

Fullerton havde allerede købt sig en kop kaffe da Randi trådte ind. Hun havde længe holdt øje med Fullerton og først nu hvor han sad ned gik hun ind. Han så på hende. Han så kort op og ned af hende. Han så på hende og smilede. Hun nejede da hun trykkede hans hånd. Og så vidste hun ikke hvad der mere skulle ske. Men Fullerton trak stolen ud og hun kunne sætte sig. Ganske langsomt kom samtalen i gang men Fullerton var så venlig og sød at hun snart havde fortalt alt om sig selv. Fullerton spurgte så hvordan hun havde fundet ham og hun svarede ved at fortælle sandheden. Fullerton syntes ikke det var mærkeligt. Det var så nemt at tale med ham. Ikke pinligt eller flovt. Dejligt. De fik kaffe flere gange og talte i timevis.

Femte kendsgerning. To i taxa til Valby.

Randi havde gjort hobbyværkstedet parat til Fullertons besøg. Der var varmt og der duftede af blomster og fyrretræ. Hun havde købt øl af den type Fullerton altid drak og en flaske whiskey som hun selv kunne lide. De satte sig i sofaen og skålede...

Den nat blev Randi beruset, forkædet og endnu mere forelsket i Fullerton. Han var utrolig sød og ligetil og han hjalp hende med det hele. Han viste hende ting hun aldrig ville have tænkt på og han gav hende de mest vidunderlige strømme i kroppen. Randi overgav sig og blev til luft i høje bjerge. Fullerton fik hende til at føle sig som en voksen kvinde og samtidigt som en meget lille pige. Og det føltes godt.

De næste uger var Randis lykkelige tid. Hun var ikke sig selv og gled ubesværet gennem dagene og pligterne med mor. Selv mors stadigt mere indtrængende Tak min pige hørte hun ikke.

Når et livslangt håb indfries ændres et menneske og Randis selvvard voksede og voksede. Hun fik ny frisure og købte masser af nyt tøj og brugte mange timer på at se sig i spejlet.

Randi begyndte at holde af sig selv. Hun opdagede at hun fyldte mere på fortovet. Selv større mænd gik udenom hende og hunde klemte sig ikke ind mellem hende og væggen mere. Hun nød sit nye jeg og at være forelsket, men som ugerne gik begyndte hun at se Fullerton klarere.

Og hun begyndte at tale med ham om småting han kunne ændre. Som regel grinede Fullerton, men en enkelt gang havde han rynket panden og sagt at det skulle hun nok ikke blande sig i. Randi var blevet lidt forskrækket, men ikke nok til at lade være. For der manglede så lidt i at Fullerton var som hun havde forestillet sig.

En aften havde de aftalt at gå i byen for at høre et band Fullerton var interesseret i. De mødtes på Rådhuspladsen og efter et kys trak Randi sin finger henover Fullertons skæg stubbe på kinden. Han trak hovedet til sig og de begyndte at gå. Hun prøvede igen at få Fullerton til at gå hurtigere, men det var næsten umuligt. Randi følte sig rastløs. Hun vendte sig mod Fullerton.

- Skulle vi ikke gå i biografen i stedet for?

Fullerton stoppede og så på hende.

- Har vi ikke aftalt at vi skulle på Blues House i aften?

Hans stemme var rolig og alvorlig.

- Jo, men .. vi kunne da godt lave noget andet.

- Hvorfor skulle vi så lave en aftale?

Fullertons stemme er stadig rolig. Hans øjne stirrede i hendes.

- Det var dig der ville have en aftale, sagde Randi og nikkede.

- Du sagde Jatak.

- Det var for din skyld.

- Du mente det altså ikke?

Fullerton lagde hovedet lidt tilbage. Det gjorde hendes far også altid.

- Er det ikke lige meget nu?

- Så aftalen er ligegyldig nu, spurgte Fullerton og så på hende med et blik hun ikke kunne lide.

- Jamen du siger selv man skal være åben og fri. Randi forsøgte et smil.

- Det var jeg også da jeg valgte at indgå den aftale.

- Så du har ikke lyst til at gå i biografen?

Fullerton åbnede sin ene hånd mod hende.

- Lad mig sige det på denne her måde: Jeg skal hen på Blues House. Vil du med?

- Vil du gerne have mig med, spurgte Randi. Noget i hans tonefald gjorde hende pludseligt til en lille bange pige. Den nye stærke Randi var væk.

Fullerton så hvad der skete og tog om hende. Lidt efter gik de på Blues House.

En uge senere sad Fullerton og Randi i hobbyværkstedet og diskuterede en oplevelse, der havde gjort dem begge meget vrede. Randi havde købt en gave til Fullerton. En hat som hun troede han ville blive glad for. For at overraske ham var hun troppet op på hans værtshus og sat hatten på hans hoved foran flere af hans venner. Hatten havde set fuldstændigt latterlig ud på Fullertons hoved og selv Randi havde grinet. Men Fullerton havde ikke moret sig og havde været ubehageligt tavs siden. Randi vidste, at der nu ville komme en længere udbrud og hun vidste at hun intet kunne gøre før det var overstået. Men Fullerton overraskede hende og sukkede kun. Han rystede på hovedet.

- Hvorfor, spurgte han.

- Jeg troede du ville blive glad for en hat. Du har jo ikke nogen.

- Det er fordi jeg hader hatte.

- Det kunne jeg ikke vide, sagde Randi og følte sig såret. Hun havde virkelig tænkt på at gøre noget godt.

- Du kunne have spurgt, sagde Fullerton.

- Så var det jo ikke en overraskelse.
 - åhrr.. mon ikke? Jeg havde aldrig gættet på at du ville gøre mig til grin foran mine venner.
 - Det gjorde jeg heller ikke.
 - Du grinede sammen med dem. Det gjorde ondt.
 Fullerton så på hende uden at smile.
 - Så må du være lidt mere hårdhudet. Randi slog med nakken.
 Fullerton så forbavset på hende og sad stille et øjeblik. Randi så udfordrende på ham. Men han rystede bare på hovedet.
 - Jeg er ked af det Randi, men det går ikke med os to. Vi er alt for forskellige.
 Randi blev kold. Alt revnede og hun var år tilbage.
 - Det mener du ikke, sagde hun og lagde armene om hans hals og forsøgte at kysse ham. Han fjernede langsomt hendes arme.
 - Desværre Randi. Jeg kan virkelig godt lide dig men jeg elsker dig ikke. Og du elsker ikke mig. Du er vel ikke engang særligt forelsket mere. Er det ikke rigtigt?
 Og Randi hørte den nye Randi tale.
 - Jo, det er det vist.
 - Hmm, sagde Fullerton. – Så er det ikke så svært at skilles. Jeg har haft en god tid og er glad for at have mødt dig.
 Randi nærmede sig og hviskede.
 - Tak i lige måde. Jeg vil aldrig glemme dig.
 De kyssede og Fullerton rejste sig. Sådanne sekunder var altid svære, men han fik sagt farvel og Randi fik sagt farvel og Fullerton gik ud af døren.
 I en uge blev Randi hjemsøgt af de gamle dæmoner. Hun var intet værd og fortjente kun sin skæbne. Ingen elskede hende og ingen kunne hun elske.
 En formiddag sad Randi i hobbyværkstedet og tænkte på tiden med Fullerton. Hun tænkte på den første tid og hørte sin stemme sige.
 - Sådan vil jeg have det igen!

Og med det samme begyndte energien at rulle.

Et par dage senere havde hun købt og lært at bruge et kamera. Og hun havde taget billeder i kvarteret. Billeder af mulige mænd. Hun havde taget mange ruller film og sad nu og så på resultaterne. Billederne lå spredt ud over sofaen og bordet. Det var mange mænd.

Randi blev rolig. Hun skulle kun bruge én og havde tid til at vente til hun fandt den helt rigtige. Undervejs var det vel tilladt at have det lidt sjovt?

Nu vidste hun jo hvordan man gjorde.

Et par måneder senere havde Randi haft fire kærester. Alle var de dejlige mænd og alle gav hende en masse. Men disse gange havde hun selv endt forholdene. Hun havde jo ret til at prøve sig frem til hun fandt den rette mand til hende. Hun elskede sit liv og hørte næsten ikke moderens Tak min pige mere. Mændene var vilde med hende. De elskede at gå i seng med hende og hun blev overøst med blomster og gaver. Livet glødede for Randi og det kunne ses på hende. Hun strålede og mange mennesker smilte til hende på gaden.

Dagene gik med at gøre sig selv smukkere. En fredag havde hun været til frisøren og vidste at det var blevet godt. Hun trådte ud på fortovet og stod lige foran Fullerton.

De så overrasket på hinanden, men smilede samtidigt. Fullertons øjne gled beundrende op og ned ad hende.

- Skal vi nappe en kop kaffe, spurgte Fullerton.

Hun var fristet, men så mærkede hun en anden følelse.

- Desværre har jeg en date, sagde Randi.

Og nød skyen på Fullertons ansigt.